

*De liefde
van Luna*

Christine Linneweer

kluitman

In de serie Gouden paarden zijn verschenen:

Aurea, de wilde pony
De zoektocht van Pico
Maisa, de dappere arabier
De ontsnapping van Rafal
De droom van Fabio
De redding van Roan
Bowi komt in opstand
Nola. Met hart en ziel
Het vuur van Bajka
De heimwee van Faxi
Vidar wil dansen
De liefde van Luna

*Actuele informatie over Kluitman-boeken
kun je vinden op kluitman.nl*

Nur 283/GGP091901

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXIX tekst: Christine Linneweer

© MMXIX omslagillustratie: George Schriemer

© Binnenillustraties: Sieger Zuidersma

Omslagontwerp: Agnes Visser

Opmaak binnenwerk: Bureau NU

Alle rechten voorbehouden, inclusief
het recht van reproductie in zijn geheel
of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLIVERANCIER

1

Angst

Luana staat in een hoekje van de container en ze bibbert over haar hele lijf. Het is stikdonker. Nergens komt een straaltje licht door een kiertje, maar het moet inmiddels toch zeker weer dag zijn. Ondanks haar vermoeidheid staat de bruine merrie op scherp. Met haar hele lichaam probeert ze signalen van buitenaf op te vangen. Haar oren draaien alle kanten op en gek genoeg staat haar lichaam in de vluchtstand. Haar spieren gespannen, haar ademhaling snel. Alles in haar staat klaar om weg te hollen als het nodig is, ook al weet ze dat ze nergens naartoe kan.

Alles aan haar lichaam doet pijn: haar mond, haar hals, haar nek, haar rug. Ze zou moeten proberen om zich te ontspannen, maar ze kan het niet. Want stel dat die twee nare mannen haar straks weer komen halen. Dat Johan weer een zadel op haar rug vastsnoert en dat Rico weer met zijn zweep in de aanslag op haar rug klimt. Alleen bij het idee breekt het zweet haar aan alle kanten uit. Waarom? Waarom hadden ze dat gedaan?

Het is bijna niet te geloven dat haar leven er tot een paar dagen geleden heel anders uit had gezien. Om toch een beetje

te ontspannen, probeert Luna aan iets leuks te denken. Dat had haar moeder haar geleerd als ze vroeger niet kon slapen.

Iets leuks... Luna denkt aan de wei bij Jan, waar ze tot voor kort nog lekker vrij had kunnen rennen. Die gedachte vrolijkt haar meteen een klein beetje op.

Luna was geboren bij Jan van Weerd, een kleine paardenfokker die elk jaar een paar veulentjes fokte uit verschillende merries. Hij was al wat ouder, maar hij pakte zijn fokkerij wel heel serieus aan. De merries waarmee hij fokte waren allemaal succesvol geweest op de keuringen. Luna's moeder Sunny ook. Ze was op de keuring van het NRPS zelfs een keer regiokampioen geworden en ook op de nationale keuring liep ze altijd vooraan mee. Dat had ze zelf heel trots verteld, toen Luna nog maar een heel jong veulentje was.

Luna had haar verwonderd gevraagd wat NRSP was.

Haar moeder had moeten lachen. 'Niet NRSP, maar NRPS. Dat is een afkorting. Het staat voor Nederlands Rijpaarden- en Pony Stamboek. Dat is een Nederlands stamboek voor paarden en pony's die in hun afstamming Arabisch of Engels volbloed hebben,' had ze uitgelegd.

Luna had haar verbaasd aangekeken. 'Ben ik dan ook NRPS?'

Sunny knikte. 'Ja, jouw vader is een bij het NRPS goedgekeurde hengst. Je voert ongeveer een kwart Arabisch bloed.'

Luna had er geen idee van wat het inhield om een kwart Arabisch bloed te voeren, maar ze vond het wel prima. Haar moeder had haar verteld dat Jan elk jaar naar de NRPS-hengstenkeuring ging om daar alle hengsten te bekijken en een

keuze te maken. ‘Hij zoekt altijd een hengst die hij goed bij zijn merries vindt passen. En hij heeft al vaak de juiste keuze gemaakt, want al onze veulens staan er op de keuring bijna altijd vooraan bij. Dat houdt in dat ze tot de beste behoren,’ zei ze met trots.

Luna wist niet wat een keuring was, tot ze op een dag zelf mee mocht. De meisjes die Jan altijd hielpen met het verzorgen van de fokmerries hadden Sunny en Luna eerst gewassen en daarna hun manen ingevlochten. Ze had die dag ook voor het eerst in een trailer gestaan. Ook heel spannend.

Op de lokale keuring had Luna samen met haar moeder zelfs op kop gelopen in haar rubriek en daardoor ontving ze een uitnodiging voor de nationale keuring. Tot haar grote plezier was Jan heel trots op haar geweest. Verschillende mensen wilden haar wel kopen, maar Jan schudde zijn hoofd. ‘Deze hou ik zelf om verder te kunnen fokken,’ had hij gezegd.

Ze had op de keuring ook geleerd dat ze er opvallend uitzag. Thuis was het nooit ter sprake gekomen, maar op de keuring zag Luna dat meerdere mensen naar haar hoofd wezen.

‘Wat een mooie pony en wat heeft ze een bijzonder kolletje. Het heeft de vorm van een maantje,’ zei het jurylid dat het lint aan Luna’s halster kwam bevestigen tegen Jan.

Jan had naar haar gelachen. ‘Ja, mooi hè. Daarom heet ze Luna. Dat betekent maan.’

Op de nationale keuring namen alle uitgenodigde veulens het tegen elkaar op en Luna kwam in haar rubriek op de derde plaats. Eerst was ze bang dat ze het niet goed had gedaan, dat Jan niet blij zou zijn met die derde plaats, maar hij

bleek toch wel heel trots op haar. ‘Derde is prachtig! Want dit was dit jaar een heel sterke rubriek.’

Na de keuring werd alles weer zoals daarvoor. Ze speelde met haar vriendjes en vriendinnetjes tot ze oud genoeg was om voor zichzelf te zorgen en ze afscheid had moeten nemen van haar moeder. Daar had ze wel even verdriet om gehad, maar omdat Jan haar samen met een stel andere veulens naar een grote weide verhuisde, werd dat al snel minder. De rest van de zomer waren de jonge paarden samen buiten gebleven en aan het begin van de winter werden ze met elkaar in een grote groepsstal van een opfokbedrijf ondergebracht.

Het was jaren zo gegaan. Jan kwam elk jaar aan het begin van het voorjaar zijn veulens bekijken en Luna had geleerd dat hij op dat moment vaak keuzes maakte. Wie hij nog wilde houden en wie verkocht moesten worden. Luna had al verschillende vrienden en vriendinnen zien vertrekken, maar Jan had Luna steeds laten blijven. In het jaar dat ze drie jaar waren geworden, bleven in de winter alleen nog zij en Mella over.

Mella was een zwarte merrie, net iets kleiner dan Luna. Ze waren vanaf het begin dik bevriend geweest en ze waren elke winter opgelucht dat ze samen mochten blijven. Zo ook dit jaar en samen brachten ze een aantal maanden in de groepsstal door. In het begin was dat altijd wel leuk, maar aan het eind van de winter keken ze altijd reikhalzend uit naar het voorjaar en het moment dat ze de wei weer in mochten. Ze hadden samen staan dromen van het heerlijke groene gras, rollen in het zand en het gevoel van de zon op hun rug.

Maar zo was het niet gegaan. Aan het eind van de winter

kwam Jan naar de groepsstal, samen met de eigenaar van het opfokbedrijf. Ze kwamen de stal binnen en bekeken Mella en Luna nog eens goed. ‘Wat zal ik doen, Maarten? Eigenlijk zou ik ze het liefst allebei willen houden voor mijn eigen fokkerij, maar dat kan niet. Ik heb nu al zes fokmerries en ik mag er van mijn vrouw echt niet nog twee houden. Ik zal er één moeten kiezen en de ander verkopen,’ had Jan gezegd.

Luna en Mella hadden elkaar geschrokken aangekeken.

Maarten had zich op zijn kruin gekrabd. ‘Tja, lastig. Het zijn allebei leuke merries. Ze hebben beide een mooie lange, goed gevormde hals, goed gesteld beenwerk en een sterke bovenbouw. De zwarte heeft iets minder maat, maar ze is wel iets langer gelijnd dan de bruine.’

Jan was het met hem eens. ‘Je hebt helemaal gelijk. Bovendien heb ik van Mona nog geen dochter aangehouden. Ze heeft behalve Mella tot nu toe alleen nog maar hengstveulens gebracht. Ik denk dat ik er verstandig aan doe om Mella te houden. Van Sunny heb ik ook Nova nog, het veulen van vorig jaar. Dat is ook een heel beste merrie.’

‘Goede keuze, Jan,’ knikte Maarten. ‘Zal ik ervoor zorgen dat de bruine wordt verkocht?’ vroeg hij tot Luna’s grote schrik.

Jan knikte. Hij had Luna nog een keer geaaid. ‘Toch jammer om afscheid van haar te nemen, want het is een prachtige pony. Je moet er wel voor zorgen dat ze op een goede plaats terecht komt. Waar ze ook voor de fokkerij wordt ingezet of misschien als sportpony.’

Maarten had Jan een klap op zijn schouder gegeven. ‘Uiteraard! Zo’n goede pony moet niet al te moeilijk te verkopen

zijn en die komen vanzelf op de goede plek terecht.'

En zo was het besloten. Een week later werd Mella opgehaald door Jan en bleef Luna alleen achter. Ze voelde zich direct enorm eenzaam, want ze was nog nooit alleen geweest. Nog een paar dagen later was er een man naar haar komen kijken en Maarten had hem verteld over 'de uitstekende papieren' en 'beste bloedlijnen'. Tot haar schrik klapte de man een paar keer hard in zijn handen, waardoor ze gespannen haar staart omhoog deed en in draf een klein rondje door de lege groepstal had gemaakt.

'Het is echt een beste pony zoals je ziet. De eigenaar had haar graag willen houden, maar hij moest een keuze maken. Je hebt echt geluk dat je zo'n goede pony kunt kopen,' zei Maarten.

Daarna begonnen ze op elkaars handen te slaan. Luna had met grote ogen toegekeken, tot ze elkaar de hand schudden.

'Verkocht,' zei Maarten.

De dag daarna had Johan haar opgehaald met een trailer en was de ellendigste tijd van haar leven begonnen. Wie had ooit gedacht dat ze in een paar dagen tijd zo'n benauwd gevoel zou krijgen van voetstappen die ze naderbij hoorde komen?

2

Rico

Una maakt nog een rondje door de donkere container. Ze ruikt even aan het hooi, maar besluit er niets van te eten. Het ruikt muf, niet zoals ze bij Jan gewend was. Alles is anders hier. Dat had ze meteen wel gezien toen ze een paar dagen geleden was aangekomen in de trailer van Johan.

Toen ze het erf op draaiden, zag ze meteen dat het huis en de stallen er niet zo mooi uitzagen als bij Jan of bij de opfokstal. De deuren van de buitenboxen hingen scheef in de scharnieren en hier en daar hadden paarden aan de bovenrand geknabbeld. De weefrekken waren verroest en overal stonden en slingerden spullen: er lagen halsters en touwen in de modder, kapotte emmers, er stonden halfvol geschepte kruiwagens en overal lagen strotouwtjes die rond de strobalen geknoopt hadden gezeten en niet in de vuilnisbak terecht waren gekomen. De laatste keer dat er geveegd was, leek al heel lang geleden. Zowel het stalgebouw als het woonhuis konden bovendien wel een verfbeurt gebruiken, want de verf was van alle deuren en kozijnen gebladderd.

Op het moment dat Johan uit de auto stapte, kwam er een

jongen uit het stalgebouw gelopen. Hij kwam naar Johan toe en ze spraken even met elkaar. Luna kon niet verstaan waar het over ging, maar ze had wel even de tijd om de jongen goed te bekijken. Ze schatte hem een jaar of achttien. Hij had wat puistjes en droeg een bril.

Luna zag ook dat hij opvallend lang was en dat hij bewoog alsof hij er zelf nog niet achter was dat hij zo hard gegroeid was. Zijn dunne blonde haar leek vettig en hing bijna tot in zijn ogen. Zou hij net zo gek zijn op pony's als de meisjes bij Jan?

Samen liepen Johan en de jongen naar de klep van de trailer en deden die naar beneden. Rico kwam door het kleine deurtje voorin de trailer binnen. Met een ruk had hij het touw los getrokken waarmee Luna in de trailer was vastgebonden. Ze schrok zich een ongeluk en deinsde een paar passen achteruit, maar ze kon niet verder dan de achterstang. Daar stond Johan nog en hij gaf haar een harde klap op haar achterste, waardoor ze weer naar voren sprong.

Luna bibberde van schrik. Zij was gewend aan de rustige manier van doen van Jan, de meisjes en Maarten, niet aan de snelle, ruwe bewegingen die Rico en Johan maakten.

Rico moest lachen. 'Nou, het is een mooie pony, maar ze is wel een beetje schrikachtig. Dat zullen we er eerst wel even uit moeten timmeren, want anders is ze als rijpony niet te verkopen. En ik denk dat dat de bedoeling is, toch?'

Eruit timmeren? Luna slikte. Wat bedoelde hij daarmee?

Johan had geknikt. 'Zeker. Als fokmerrie brengt ze minder op. We maken haar zo snel mogelijk zadelmak en dan verkopen

we haar hopelijk snel voor een goede prijs.'

Johan had de achterstang weggehaald en Rico duwde haar achteruit. Luna wilde maar wat graag de benauwde trailer verlaten.

Rico liet haar een rondje om hem heen stappen en floot een keer. 'Het is echt een heel mooie pony! Nu maar hopen dat ze zich een beetje gemakkelijk laat bewerken.'

Hij trok haar aan het halster achter zich aan, maar Luna wilde niet te dicht bij Rico komen en liep daarom maar heel langzaam achter hem aan. Ze hield zo veel mogelijk afstand van de beide mannen.

'Ik wil haar wel even zien draven! Wil jij haar een stukje aan de hand meenemen?' riep Johan naar Rico.

Rico knikte. 'Ja, maar dan moet je wel even een zweep voor me halen, want ze kent nog niks.'

Johan verdween de stal in en kwam terug met een heel lange zweep met een lange slag. Die had Luna ook gezien op de keuringen, ze wist dat mensen die gebruikten om de paarden aanwijzingen mee te geven. Zij kende die aanwijzingen helemaal niet, dus ze snapte niet wat hij met die zweep ging doen.

Rico trok haar weer mee, maar Luna wilde nog steeds niet te dicht in zijn buurt komen. Johan klapte een keer in de lucht met de slag van de zweep, maar dat geluid veranderde er niet veel aan.

Rico probeerde haar achter zich aan te sleuren, maar Luna was niet van plan om zomaar aan te draven. Ze rekte haar hals en stak haar neus zo ver mogelijk naar voren, maar ze bleef stappen.

Rico kreeg er een rood hoofd van. 'Raak haar eens!' schreeuwde hij naar Johan.

En dat had Johan gedaan. Het uiteinde van de slag van de zweep raakte haar keihard op haar bil. Luna wist niet wat haar overkwam. Een felle pijn verspreidde zich over haar achterhand. Van schrik nam ze een enorme sprong en kwam bijna op de hielen van Rico terecht. Vervolgens vloog ze hem voorbij. Ze moest hier weg! Rico had het niet bij kunnen houden en struikelend en hangend aan het touw had hij geschreeuwd dat ze moest stoppen.

Maar Luna had de schrik zo te pakken dat ze hard door galoppeerde. Laat me los, laat me los, dacht ze. Maar Rico had geleerd dat hij nooit los mocht laten en dus sleepte ze hem achter zich aan. Pas honderd meter verder kwam Luna weer op aarde terug. Ze minderde vaart en keek achterom. Ze zag dat Rico pijn in zijn handen had van het touw en dat zijn broek op zijn knieën gescheurd was. Rillend hield ze halt en deinsde achteruit toen Rico met een rood hoofd naar haar toe kwam.

'Stomme, stomme knol,' siste hij en woede flitste uit zijn ogen.

Luna was even bang dat hij haar zou gaan slaan, maar daarvoor deden zijn handen vast te veel pijn. Hij pakte het touw vlak onder haar halster vast en gaf haar toen totaal onverwacht een harde schop onder haar buik. Luna was zo verrast dat ze totaal versteend bleef staan. Dat was haar nog nooit gebeurd. Waar had ze dat aan verdiend?

Rico draaide zich om en gaf een ruk aan het halstertouw.

‘En nu meekomen, domme ezel.’

Luna was zo verbluft dat ze zonder verder na te denken achter hem aan liep. Haar bil brandde en haar buik deed zeer. In de verte zag ze Johan staan, die tot haar verrassing enorm moest lachen.

Toen ze weer bij hem terug waren, sloeg Johan zich nog steeds op zijn knieën van het lachen. ‘Het is wel een dame met pit,’ zei hij tussen twee lachsalvo’s door.

Maar Rico vond het helemaal niet leuk. ‘Het is een stomme knol. Dat wordt nog wat, om haar zadelmak te maken,’ zei hij boos.

Toen Johan uitgelachen was, bespraken ze samen in welke box ze moest komen te staan.

‘Wat mij betreft mag ze in een container,’ had Rico stuurs gezegd.

Johan dacht heel even na, en had toen geknikt. ‘Ja, misschien wordt ze daar wel rustig van. Heeft ze in elk geval niks om zich heen te zien.’

Rico had haar meegenomen naar de achterkant van het stalgebouw. Daar stond een ijzeren container met aan de voorkant twee grote deuren. Rico nam haar mee de donkere container binnen. Eenmaal binnen, draaide hij Luna om en deed hij een van de deuren dicht.

Hij liet het halster om, maar haalde het touw eraf en liep toen de container uit. Luna had eens rondgekeken en zag dat het best een ruime box was. Op de vloer lag een laag houtkrullen die niet heel schoon, maar schoon genoeg was. Volgende licht en frisse lucht, had ze nog gedacht. Hoe had ze

ooit kunnen bedenken dat Rico ook de andere deur van de container dicht zou doen en dat het dan pikdonker zou zijn?

Maar dat was precies wat er gebeurde. Rico sloeg de tweede deur met een klap dicht en liep daarna lachend weg. 'Veel plezier daar, sukkel!' riep hij nog na.

Het had even geduurd voordat Luna's ogen aan het donker gewend waren. Ze had normaal gesproken geen angst voor het donker, maar ze vond het niet fijn om helemaal niets te kunnen zien van wat er buiten gebeurde. De omgeving was haar vreemd en ze stond hier helemaal alleen. Er waren wel andere paarden, had ze gezien. Waarom stond zij niet bij hen? Ze liep een rondje door de container en vond een lege voerbak en een emmer water die halfvol was.

Luna zuchtte eens diep.

Ze voelde zich toen al diep ellendig en ze weet nu dat het daarna allemaal nog veel erger werd...

3

Zadel

Er gingen die eerste dag uren voorbij voordat de deuren van de container weer opengingen. Er kwam geen licht naar binnen, want buiten was het al donker. Het was Johan die binnenkwam met een zaklamp in zijn hand. Hij scheen recht in de ogen van Luna, die daarvoor even compleet verblind werd. Zonder iets tegen haar te zeggen gooide hij een half schepje voer in de voerbak en nam hij de inmiddels door haar leeggedronken emmer mee. Die bracht hij even later vol weer terug.

Luna at het voer en nam een paar slokken water. Angstig wachtte ze af. Het kan toch niet zijn dat ze me hier opgesloten laten, dacht ze.

Nog een paar uur later werd er opnieuw aan het slot van de deur gemorreld. Luna was blij, want ze was er zeker van dat iemand haar op zou komen halen. Toen Johan de deur opendeed, stond ze er vlak achter. Klaar om met hem mee te gaan.

Maar dat was duidelijk niet Johans bedoeling. Hij zwaaide met zijn zaklamp en schreeuwde: 'Terug!'

Luna liep snel achteruit.

Johan gooide een plak hooi op de grond. Met twee passen

was hij weer buiten en hij sloeg de deur met een klap dicht.

Hij dacht vast dat ik wilde ontsnappen, bedacht Luna. Ze snuffelde aan het hooi, maar haar trek was helemaal weg.

Die nacht deed ze nauwelijks een oog dicht. En zelfs toen het buiten al lang weer licht moest zijn, duurde het nog uren voordat ze opnieuw voetstappen hoorde naderen. Ze kreeg nog een schep brokken en een plak hooi, maar daarna werd het weer donker. Luna voelde zich inmiddels verschrikkelijk en ze at niets meer. Ze kon alleen nog maar zenuwachtig rondjes lopen.

Doordat ze constant in het donker stond had ze al snel helemaal geen besef meer van tijd. Het was zeker uren later toen ze opnieuw voetstappen hoorde aankomen. Deze keer hield ze wat meer afstand van de deur toen die openging. Het was Rico, met in zijn hand een touw. Hij liep rechtstreeks op haar af en voor ze zich van hem af kon wenden, maakte hij het touw vast aan haar halster. 'Meekomen,' zei hij en hij liep naar voren. Hij gaf de deur een zet en Luna was zo blij dat ze de container mocht verlaten, dat ze snel achter hem aan liep.

Rico nam haar mee naar de stallen vooraan, waar een heel stel pony's en paarden over de deuren naar haar gluurden. Hij draaide haar een open plaats tussen twee boxen in, waar twee ijzeren palen in de grond stonden. Luna kwam precies tussen de palen te staan en zag dat er aan de palen ijzeren kettingen hingen. Rico maakte beide kettingen links en rechts aan haar halster vast. Ze voelde wel dat die kettingen behoorlijk strak zaten en dat ze geen kant meer op kon. Dat gaf haar een onprettig gevoel.